

Az élő tudásról

„... a tudás oltáráról a tüzet szerezzük meg, ne pedig a hamut. Én, evilágibb beállítottságomnál fogva, arra intem Önöket, hogy a húst keressék és ne a csontokat. A tanítók általánosságban feltűnő szeretettel viseltetnek a csontok, különösen a száraz csontok iránt. Persze, a csontok fontosak, és egyszerűen másszor valamennyien szívesen szopogatjuk őket, de csakis akkor, ha a húst már megettük. Azt akarom kifejezni, hogy a dolgokat nem tanulni, hanem élni kell. Ez majdnem mindenre vonatkozik. Természetesen az adatok is fontosak. Még érdekesebb is lehetnek, de csak a húsnak, a lényeknek a bekebelezése után. Ez esetben akár meg is jegyezhetjük őket. De előre megtanítva unalmasak, és elszűrik, ha meg nem ölik a szellemet.

Számos fejezete ellenére a mi oktatásunknak lényegében egyetlen tantárgya van: olyan emberek nevelése, akiknek a lábán nem lötyög a felnőtt cipője, és akik képesek egyenesen állni, tekintetüket a szélesebb horizonton hordozva. Ez a feladat az iskolát — bármely szinten — legfontosabb közintézményünké, a tanítót a legfontosabb közéleti személyé teszi. A holnap olyan lesz, amilyen a ma oktatása.”

SZENT-GYÖRGYI ALBERT

Ketten és a diákkörök

A diákkörös hallgatókról az „egyszerű” medicusok vagy egy kis irigységgel, vagy egy kis sajnálkozó hangszíval beszélnek. Számuk meglehetősen csekély. S azok száma is, akik alaposabban ismerik ezt a tevékenységet és annak előnyeit. Riportunk ezt a hiányt szeretné pótolni. Nemcsak kedveskedni akar lenni, hanem az egyetemi oktatás egyetlen olyan fórumát dicséri, amely megfelelne az egyszerű oktatás követelményeinek.

Vághy Pál V. é. orvostanhallgató a biokémiai intézetben diákköri tag. Vele beszélgettem először.

— Mióta dolgozol az intézetben?

— Harmadéves korom óta. Ritka ugyanis az olyan eset, amikor valaki I—II. éves korában már diákkörös. Egy-két évnek kell elteltie ahhoz, hogy az ember megismerkedjék a tárgyakkal, és megszeressen valamit. A baj az, hogy éppen azoknak az éveknél, amikor jobban ráértünk.

— Ez igaz. De ha ezekben az években kialakul az érdeklődés valami iránt, talán mégsem ellógtott idő ez.

— Ha pedig az ember megszeret valamit, szeretne mélyebben foglalkozni a kérdéssel. A diákkör az a hely, ahol speciális dolgokkal részletesebben lehet foglalkozni. Az a lényeg, hogy az ember elkezdjen dolgozni, megismerje a megoldásra váró problémákat. A munka során elért kis eredmény is nagy lendületet és kedvet ad — aztán abba sem lehet hagyni.

— Milyen más előnyét tapasztalad még a diákkörnek?

— Rákényszerít a nyelvtanulásra. A szakirodalom legnagyobb része angol-német nyelvű. Nyelvtudás nélkül egyszerűen nem lehet boldogulni. Az intézetben referálási rendszer van, amit nagyon előnyösnek tartok. Sokat lehet így tanulni, s emellett az ember saját elképzeléseit is elmondhatja, és így ellenőrizheti.

— Milyen tanácsot adnál az elsőéveseknek? Merre induljanak?

— Ez természetesen egyenként változó. Általános tanácsként azt lehet mondani, jó először egy-két évet elméleti intézetben tölteni, s csak utána — ha az érdeklődés erre irányul — klinikára menni. Szükség van ugyanis néhány alapvető metodikai módszer elsajátítására, mint például a vékony réteg kromatographia és a gélelektrophoresis, amire a gyakorlatok adta lehetőség kevés. Ezzel kapcsolatban volna egy javaslatom a diákkörösök munkájának megkönnyítésére. Meg kellene változtatni a diákkörösök tapasztalatszerését — vagyis hetenkénti, kéthetenkénti megbeszéléseiket —, az általuk végzett metodikai módszerekről: hogyan könnyebb, mire kell vigyázni, hol lehet könnyen elrontani. A módszertanon kívül az elméleti intézet alapvető tudásanyagát és szemléletét is ad. A biokémia szorosan összefügg az orvostudománnyal. En a kauzális terapia alapját a biokémiában látom, s ez az oka, hogy mint orvos szívesen foglalkoznék továbbra is biokémiával.

— Pályamunkát írtál-e már?

— Nem. Szerintem nem ez a lényeges. Lényeges az, hogy az ember megismerkedjék a munkával. A pályamunkák általában nem önállóak, nem tükrözik eléggé a hallgatók által végzett munkát.

Benkó Katalin az I. sz. Belklinikán dolgozik. Tőle is azt kérdeztem először, mióta dolgozik itt.

— Harmadéves korom óta vagyok az intézetben. Nekem is az a véleményem, hogy előbb nem érdemes elkezdni. Esetleg II. évben. Ilyenkor kezd az ember érdeklődni. Milyen is a diákköri munka, hogyan lehet jelentkezni stb.

— Hogyan határozta el, hogy éppen a belgyógyászatot választod?

— Olyan alaptudománynak tartom, amelyből bármely téren profitálni lehet. Akkor szerettem meg ezt a tárgyat, amikor élettant tanultam. A kettő közel áll egymáshoz, különösen a haematologia érdekelt. Szerencsém volt, éppen abban a kutatócsoportban volt hely, így azóta is ezzel foglalkozom. Akkor érti meg az ember a dolgok jelentőségét, tankönyvi tételek akkor válnak világossá, ha foglalkozunk velük.

Beszélgetésünk során Kati is a metodika megtanulásának jelentőségét hangsúlyozta. Vértétel, vérszámolás. Ha nem kereste volna az alkalmat ott, nem sok lehetősége lett volna a gyakorlatra.

— Tévedés ne essék — folytatta — a diákköri munka nem jelent önálló kutatást — erre nincs is szükség. A témát „főnről” kapjuk meg, mi nem „fedezünk fel” semmit. Tanulási lehetőség ez, egyrészt manuálisan, másrészt elméletileg.

— Úgy tudom, a Diákköri Konferenciára írtál dolgozatot, Fontosnak tartod a pályamunka írást?

— Feltétlenül annak. Formai dolgokat tanulhat meg vele az ember, s őszintén szólva, az elbírálás is nagy szerepet juttat a formai dolgoknak. Az előadással rutint lehet szerepni. Erdemesnek tartanám az évfolyamoknak kiadott néhány témából a mindenki számára kötelező vizsgaszerű dolgozatírást.

— Többen panaszkodnak, hogy sok idejüket veszi el a diákköri munka, másra nem jut idő.

— Én ezt nem mondhatom. A klinikai munkát hét végén el tudtam végezni, így járhattam előadásokra, az egyik nem ment a másik rovására.

— Részt vesz-e a klinikai munkában?

— Nem, ezzel még nem foglalkoztam. De természetesen erre is, lehetőség van mind az osztályon, mind az ambulancián. Akit a betegségek, betegvizsgálat érdekel, ezzel is foglalkozhat.

Két diákkörös hallgató véleménye ez. Nem lehet véletlen, hogy mindkettő előnyös lehetőségeket lát munkájában. Olyan lehetőségeket, amelyeket az egyetemi oktatás nem ad, s jelen formájában nem is adhat. Természetesen nem dolgozhat mindenki diákkörben. Ezért ez az írás nemcsak a hallgatóknak, az oktatóknak is szól.

KORÁNYI KATALIN

Egyetemi hallgatónak lenni? ...

Milyen érzés egyetemi hallgatónak lenni? Egyetemi hallgatónak, akit a környezet kissé talán szerencsés embernek tart, akinek lehetőség adatott arra, hogy választott hivatására készüljön. (Az már más kérdés: megteszünk-e mindent ennek érdekében?) Egyetemistának lenni, akitől azt várja a Magyar Népköztársaság, hogy diplomásként tudásával az ország előbbrevitelén munkálkodjék.

★

Feljegyeztem néhány választ. Az évfolyam létszámához képest cseppként a tengerből, a tengerben.

— A divatos pedagógiai műszóval túlkorosan neveznék.

— Nekem nagyon sokat jelent egyetemistának lenni.

— A kérdés nem egészen egyértelmű. Jó diáknak lenni, ennyi az egész, és ezt az itteni kemény munka sem felejteti velem.

— Azt is mondhatnám, szerencsés vagyok, mindez életcélom megvalósulását jelenti. Szüleim fiatal korában nem jutottam volna ide.

— Jó egyetemistának lenni, talán most nem is érzem igazán a jelentőségét, egy biztos, ha el kellene mennem fájna.

— Jól érzem magam hallgató társaim körében, egyetemistaként fokozott igényeket támaszt önmagával szemben az ember, érdeklődni kezd az egyetemi anyagon kívül is.

— Szerencsésnek érzem magam, a vizsgaidőszakot nem szeretem, év közben vannak sokszor unalmas előadások, és szerintem több gyakorlatra lenne szükség, és ne tartanának két órát egybe, a másodikik már mindenki az óráját nézi. Alapjában véve jó diáknak lenni.

— Mit jelent egyetemistának lenni? Reggel 7-től éjjelig nincs megállás, rohanás, tanulás.

— Őszintén szólva arról, hogy mit jelent a személyiben az egyetemi hallgató bejegyzés, csak általánosságokat tudnék mondani. Inkább az oktatásról volna észrevételem. Szigorúbban kellene venni a gyakorlatokat, hogy az ember ténylegesen is elsajátítsa alapvető monomális fogásokat. A vizsgaidőszokról hallottam egy olyan elképzelést, amely szerint szeptemberig kiterjesztenék, nem tartom helyesnek, szünete sem legyen igazán a hallgatónak?

★

Befelé megyünk az előadóra. Újabb előadás. Utána mindenki megy a maga útján. Tanul, szurkol, hogyan sikerül a demonstráció, a szigorlat. Időnként be-betér a „Gambirinus Tanszék-re” és végigemleki az utcát. Orvos ismerőseim kedves emléket őriznek a diákkörökről.

J. K.

Haladó hagyomány?

Amikor az ötvenes években az orvostanhallgatók először ballagtak konflison, az csupán fillérekbe került. Később egyre drágább lett a mulatság, az utóbbi években már sok ezer forintot jelentett a konflisos Szegedre hozatala.

Idén nem lesz konflisos ballagás. Sokan fájlatják e szép hagyomány kivészését.

De lesz évkönyv, színházi előadás, bankett. Fejenként 250 Ft-ért. A ruhacsínáltatásról, cipővásárlásról nem is szólva.

Felvetődik a kérdés: mi a haladó hagyomány? A bensőséges búcsúzás és életre készülés, vagy a drága pénzzel megfizetett üres reprezentáció? S mindez minősített KISZ-munkaként?

KORÁNYI

Orvos-sport

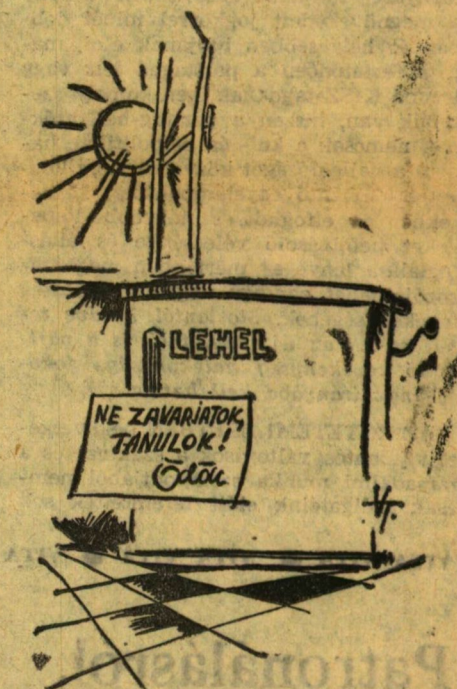
Néhány hete megalakult a SZEOL SC tollaslabda szakosztálya. Zömmel orvostanhallgatók a tagjai. Az eltelt rövid idő alatt is szép eredményeket értek már el. A Budapest-bajnokságban veretlenül végeztek csoportjukban. Az eredményekhez gratulálunk.

Évfolyamok közötti atlétikai bajnokság zajlott le egyetemünkön. Az ötöd-éveseket ketten képviselték a futószámokban. Mindkét futó 1-1 számban második helyet ért el. Kevésbé jól hangzik viszont, hogy ezekben a számokban — csak ketten indultak.

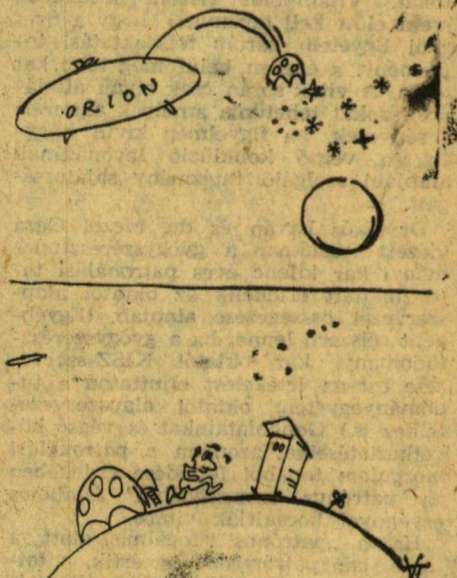
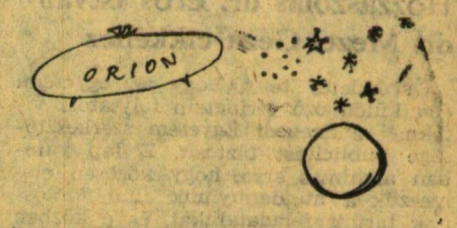
Korszakok

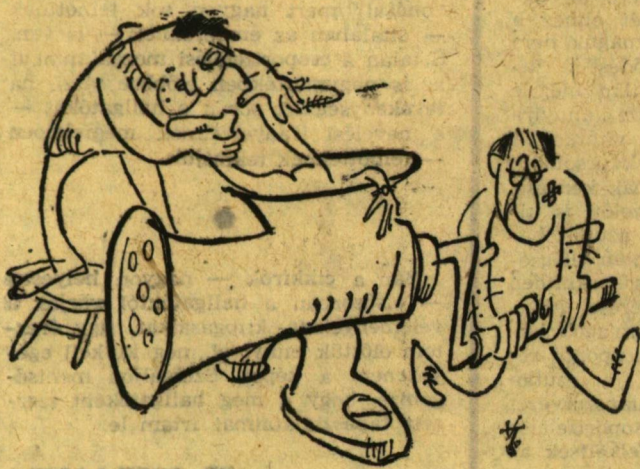
A MŰLT.

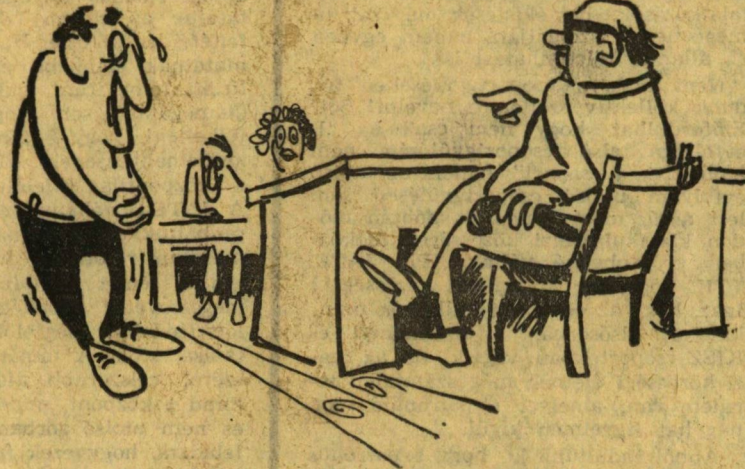
A JELEN.

A JÖVŐ.

KRINI

ILYEN IS VAN! — Ha még egyszer hiányzik, írök a szüleinek!